

Magány

Dési Ábel



Ha elnémulnak
az álom jelei
s a gyermekkor arcát
egy iszony felfedi

görcsös ujjaid közt
világok remegnek
s egy távoli könnycsepp
tengerré szélesül

idegen világból
néz rád a szerelem
és neked nincs szavad
az arcát leírni

nem lát a füled
nem hall a szemed
s az öröm lábai
nem jönnek feléd

tested vonalát az
elmúlás letörli
s lassan elpárolog
az emlékezet.

2

A halál majd lassan
lefogja kezedet
s szélfúttá kövekről
nézel a világba

akkor csak jel leszel
és néma üzenet
de hová rejtsen el
az emlékezet

álmokkal vitázó
egykori életet
szolgái türelmü
kövekre vészheted

éltél és hallgattál
kétféle nyelven is
— egyedül maradtál
hát tanúság ez is.